

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

deinceps obsequio coluerunt. Ille errori facile veniam tribuit, mitissimus omnium mortalium: & filium Lotharium natū maiorem, consortem fecit Imperij. In episcopos tamen, qui modestius agere debuerant, aliquanto seuerius vindicauit. Ex his erat iste, qui in Palmis cum solennis fieret processio iuxta carcerem, dictatum à se hymnum plena voce concinebat: Gloria, laus & honor tibi sit rex Christe redemptor. Perinde laxatus carcere, veniam est consequutus ab Imperatore: locoq; suo restitutus, fidelis Imperatori permansit.

CAPVT XXVI.

Interim Ædibertus dux Angriæ, olim erat Angliæ: quoddam imperiti vetustatis, differentiam ponere volebant ad insignem maris insulam: cum ignorarent honori suo detractum iri, quoddam maiorum suorum decus in Britanniam emigrantium, obscurarent. Hic igitur Ædibertus inter Saxones vir primarius, vxore accepta Sindacilda, de genere Rabodi Phrisonum ducis, qui baptizandus, rogauit quoniam concessissent patres eius? Vbi audiuit omnes à Christo alienos, in perditionem abiisse, pedem è baptisterio retraxisse fertur: eò se profecturum contestans, quod Maiorum suorum cœtus demigrasset. Ex ea coniuge Ædibertus geminam sustulit prolem, Brunonem atque Ædualbertum. Profectum hūc Ædibertū Romam comperio, deuotionis gratia: indeq; sanctorum reliquias retulisse: quæ in nouum collegium, quod in Wildeshusen, oppidum Bremensis diœcesis, erexit, sunt collocatæ: ibiq; vir Christiani nominis amantissimus, post longam inter suos religiosamq; conuersationem, in pace obdormiens requieuit, tumultus ibidem. Erant ea tēpestate in Saxonia principes alij, quorum nomina per inopiā scriptorū in obscuro remansere:

I

Vnus

Vnus tamen ex his latere non potuit: qui tanti habitus est, ut filiam eius Ludouicus, Caroli filius Imperatoris, Imperator, viuentē patre, coniugem duceret. Cuius successio titulum habuit, ut comites dicerentur de Ringelheym. Nam & Carolus pater, inter quatuor coniuges, quas temporum successione, morientibus per ordinem tribus, accepit, vnam duxit Garfulam, orientalis ducis Saxoniae filiam: nisi fortē in Angliam respiciamus: quam, ut diximus, Saxones de suo nomine Angliam vocauerunt ex Britania: in qua erant Angli Saxones orientales, occidentales, & meridionales, teste Beda eius regionis indigena. Cumq; Carolus Bauariam, tuncurato Tasilone cum filio, redeisset in prouinciā, remansit nobilis quidā Ethico, dominus de Rauensberge, tanti aestimatus apud Imperatorem Ludouicum, ut prima vxore defuncta, filiam Ethiconis Iudith, acciperet: quae peperit ei filium Carolum, postea dictum Caluum. Habuit idem Ethico filium Henricum, qui suā germanā, se subdidit Imperio: quod pater detestatus, fertur abisse cum duodecim viris primarijs in montem altissimum, quem nemo comperire poterat: praeprensus ibi viuere, & mori in libertate, quā in delicijs agere sub Imperio. Henricus Imperatori commendatissimus, per iocum orabat, ut tantum illi terrae permitteret in feudum, quantum posset vna die aurea quadriga circuire. Imperator re ludicrā ratus, per risum annuit. Ille leui currui impositus, & per opportuna loca renouatis iugilibus, magnā Bauariae partem obibat, in gremio ferens aureā quadrigā. Eam terram ab Imperatore in feudum accepit, reddito Bauariae titulo. Cumq; ad implendam, quod diximus, conditionem, ferret in gremio quadrigae ex auro fabrefactā, inde sibi nomen concieuit, ut Aurei

CURTII

currū
Henri
douicu
licen
atam,
tuit: S
vbi nū
rem sa
cras re
pillis e
quisset
clesian
perato
per rel
relict
tus, re
raculo
facellū
mis &
tat ins
aposto
ecclesi
hodie.
qua, v
locum

V
feruen
à sum
tyris,
Dwila

currus dux diceretur. A quo genus ducum Bauariae in Henricū vsq; Leonē processit. Per quae etiā tēpora Ludouicus Imperator inter alia pietatis opera ecclesiā Aulicensem (nūc Eltze) in Saxonia oriētali à patre inchoatam, ad riuū Salā, qui Leyna influit, perficere constituit: Sed cōmonitus miraculo rei quae acciderat, in locū ubi nūc est Hildesemensis, transtulit: Cū enim pridē rem sacrā in venatione fieri iussisset, & capellanus sacras reliquias de lacte, vt ferunt, sanctae Mariae, aut capillis eius, cum nonnullis alijs in arborē appensas reliquisset per incuriam, reuersus cum Imperatore ad ecclesiā Aulicensem, ubi altare iam in conspectu Imperatoris erat struendum, cēpit reminisci relictarū nuper reliquiarum: concitō in eum rediit locum, reperitq; relictas: sed nulla potuit auellere vi de trunco. Miratus, refert quid acciderit Imperatori. Ille cōperto miraculo, interpretatur diuinā esse voluntatis ibi instrui sacellū. Mox erigitur in honorē Mariae. Erat pridē dumis & inuijs paludibus horrēs locus: sed quid non mutat instantia peruigilis cura & laboris? Cēpit proinde apostolorū princeps cedere virgini matri, trās lataq; est ecclesiā Aulicensis in Hildesemēsem, ubi perdurat vsq; hodiē. Hoc est autē initiū Hildesemēsis insignis ecclesiae, quae, vt diximus, in Aulica est à Carolo inchoata: sed in locum quem tenet, per Ludouicum filium translata.

CAPVT XXVII.

Valbertus filius erat Wigberti, in gente Saxonum nobilissimus, & in Christiana pietate feruentissimus: qui Romam deuotionis gratia petens, à summo Pontifice Leone corpus beati Alexandri martyris, qui filius erat Felicitatis, acceptum dono, in Wildeshusen perfectō collegio, à patre inchoato, per-

I 2 duxit: